

Verslag Hoorzitting
Hoorcommissie Ruimtelijke ordening d.d. 13 februari 2017
Zienswijzenbehandeling
Omgevingsvergunning fase 1 en 2 Biomineralenfabriek Potendreef Roosendaal

Aanwezig:

Commissie:

Dhr. mr. H.G.J. Norbart (voorzitter);
Dhr. mr. J.C.P.J.M. Vergouwen (secretaris);
Dhr. I. Kraus (adviseur);
Dhr. B. Looymans (adviseur);
Mevr. C. Frijters (notuliste).

**College van burgemeester
en wethouders:**

Dhr. T. Theunis;
Dhr. C. Lok.

Reclamanten aanwezig:

Diverse reclamanten verspreid over 2 zalen met 7
woordvoerders:

Mevr. E.C.M. van den Bouwhuijsen-Kortman
(gemachtigde dhr. Mouwen);
Dhr. D. Jacobs;
Dhr. W.C.A. Vermeulen (namens werkgroep Biomineralen);
Dhr. J. Knappers;
Mevr. I. Donkersloot-Van Noort;
Stichting Sirene (gemachtigde dhr. Baptist);
Dhr. R.J.J.M. Smits.

Raadsleden aanwezig:

Dhr. C. Gabriëls, dhr. G. Boons, dhr. M. Yap, dhr. P. Klaver, mevr. K. Koenraad, dhr. J. Hertogh, dhr. J. Heeren, dhr. A. van Gestel, dhr. C. Janssen, dhr. E. de Regt, dhr. K. Hoendervangers, mevr. Y. de Beer, dhr. Dhr. S. van Dorst, mevr. M. Heessels, dhr. M. van der Aa, mevr. A. Oudhof, mevr. S. van den Nieuwenhof, dhr. A. Mol, dhr. M. Aygün, mevr. M. Frijters, dhr. A. Riggers, dhr. T. Schijvenaars en dhr. P. Beesems.

Burgerraadsleden aanwezig:

Dhr. A. van Ierssel, Dhr. W. Reijnders en Dhr. T. de Wit.

Overige aanwezigen:

Dhr. L. Burghout, directeur Biomineralen BV;
Dhr. J. van Gastel, adviseur Biomineralen BV;
Dhr. Derks, adviseur Biomineralen BV;
Mevr. M. Scholten, GGD;
Mevr. Van den Hout, GGD;
Dhr. Bertens, OMWB;
Dhr. Michels, OMWB.

De voorzitter opent de hoorzitting, hij stelt zichzelf en de andere commissieleden voor en heet allen welkom. Hij geeft een korte uiteenzetting over de aard en opzet van deze bijeenkomst.

Aan de orde is vanavond het voornemen van het college van burgemeester en wethouders om over te gaan tot het verlenen van een omgevingsvergunning fase 1 en 2 voor het oprichten van een Biomineralenfabriek aan de Potendreef te Roosendaal.

De beide ontwerpbesluiten hebben ter visie gelegen gedurende zes weken. Iedereen heeft kennis kunnen nemen van het dossier. Er is een groot aantal zienswijzen ingediend. Vanavond krijgen belanghebbenden en de aanvrager de gelegenheid om een nadere toelichting te geven.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Mouwen.

De heer Mouwen (gemachtigde namens mevr. Van den Bouwhuijsen-Kortman) licht zijn bezwaar toe.

De heer Mouwen zegt dat in het algemeen gesteld kan worden dat geur tot gezondheidsproblemen kan leiden. In het eerste geurrapport waren de woningen op Scherpdeel vergeten. In het tweede geurrapport zijn deze wel meegenomen, maar was de geurcontour ineens veel kleiner. Daarna volgde de exercitie van het toepassen van de modulatie met 8 niet bestaande schoorstenen. Volgens hem was dit geen goede binnenkomeer van de ZLTO; het zorgde niet voor vertrouwen. Uiteindelijk heeft de raad op 23 juni besloten tot de MER. Begin september, in de loop van augustus, is gebleken dat de omgevingsdienst bij het opstellen van de ontwerpbeschikking de factor 2 van de Provincie was vergeten. Uiteindelijk is opnieuw gerekend en kwamen er 4 schoorstenen van 40 meter. Uitgangspunt van de geurberekeningen van Biomineralen was de geurmeting bij Van Rijnen in Oirschot. Dat stuk stond in de literatuurlijst. Dit was in augustus al door de heer Mouwen opgevraagd, maar zat niet in het dossier van de gemeente. De heer Mouwen heeft vervolgens de OWMB benaderd. Op 11 oktober kwam het stuk boven water, maar het was niet openbaar. Uiteindelijk is het op 27 oktober door de gemeente Roosendaal vrijgegeven, met als reden dat als iets in de literatuurlijst staat, het te raadplegen moet zijn en als er een mogelijk WOB-verzoek zou komen, men het toch vrij moest geven. De heer Mouwen bedankt de gemeente Roosendaal voor deze transparantie. Inmiddels was het MER-rapport gereed op 28 oktober. Helaas ontbraken aanvullende onderzoeken zoals toegezegd. De MER-commissie heeft de zaak alleen letterlijk en figuurlijk bekeken. Dan de exercitie die de heer Mouwen in eerste instantie zelf heeft gedaan bij het omrekenen van de geurmetingen bij Van Rijnen. Hij heeft echter meer verstand van geur, daarom kwam Witteveen en Bos in beeld voor een tegenrapport. Witteveen en Bos kwam uiteindelijk 4 maal zo hoog uit; expliciet inclusief de nuancering met digestaat varkensmest. Witteveen en Bos tipten hem over een vergelijkbaar bedrijf. Dit bedrijf heeft een uitbreiding aangevraagd van 26.000 ton naar 102.000 ton per jaar waarbij 52.000 ton via een banddroger. Uiteindelijk wordt dit rapport vrijgegeven door de Omgevingsdienst Brabant Noord. Het toeval wil dat de eigenaar van dit bedrijf heel lang geleden op het voormalige bedrijf van de heer Mouwen is geweest. Hij heeft hem kort gesproken en hem verteld dat er een woonwijk op 500 meter afstand ligt, waarop hij reageerde dat dit niet handig is. De cijfers, die beschikbaar kwamen van het bedrijf in Oost Brabant, kwamen afgerond precies 4 maal zo hoog uit. In de aanvulling van de MER (n.a.v. van vragen van 22 december) staat duidelijk dat ZLTO Van Rijnen aanmerkt als een vergelijkbaar bedrijf. Deze gegevens zijn ook gebruikt in het geurrapport en het betreft dezelfde luchtwasser. Letterlijk staat in het stuk dat het bedrijf zeer sterk overeenkomt en wordt gebruikt als referentie.

In de aanvulling van de MER werd opeens gesproken over 80 à 90% rendement op een luchtwasser, maar bij Van Rijnen, het vergelijkbare bedrijf, was dat 75% en dit is in de meting niet gehaald. Het kwam uit op 61% en dat was net binnen de marge van de 20% afwijking. Die 80 à 90% is niet te valideren en ook niet door gelijkwaardige situaties. Net voor het eindgesprek van de Commissie MER met de gemeente Roosendaal en de OMWB komt een notitie van Bureau Blauw van 25 juli 2016 tevoorschijn. Alleen, het rapport is gebaseerd op het oude geurbeleid van de Provincie. Dit wil zeggen dat de verplichte factor 2 bij niet algemeen aanvaardbare kengetallen niet is gehanteerd in dit rapport.

De heer Mouwen stelt een vraag aan ZLTO m.b.t. het rapport van Bureau Blauw. Hij vraagt zich af hoe het kan dat bij het geurrapport wat onderdeel uitmaakt van de vergunning, gesproken wordt van 702.000 kuub per uur terwijl bij de modulering bij de scenario's van alle varianten uitgegaan wordt van afgerond 585.000 kuub per uur. Er is een verschil van 117.500 kuub per uur (17%). Waar zit het verschil in? Is de berekening wel representatief?

De heer Derks zegt dat het rapport van Bureau Blauw destijds als intern rapport is gebruikt om de verschillende varianten door te rekenen, zowel in de hedonische waarden, als in kuubs per uur en in hoogte varianten van schoorstenen om een analyse te kunnen maken van wat de best beschikbare techniek zou kunnen zijn. Er zijn wel degelijk alternatieven onderzocht, maar dit maakt geen onderdeel uit van de omgevingsvergunningaanvraag. Deze zijn inmiddels via de MER-commissie verstrekt. Zij hanteren een gangbaar debiet, dat gebruikt wordt bij de bedrijfsvoering zoals in een volcontinu proces aanwezig is.

Voor een omgevingsvergunning, onderdeel milieu, moet worden uitgegaan van maximale debieten. Stel dat bijvoorbeeld alle deuren open staan, dan moeten die kuubs bij elkaar worden opgeteld. Bij het losse product komt dan 20.000 kuub extra binnen, dit is het verschil.

De heer Mouwen trekt voorlopig de conclusie dat de modelberekening, zoals deze bij de aanvraag staat, en de modelberekeningen die gebruikt zijn bij het vergelijken van de diverse scenario's, en waar de MER een conclusie uit heeft getrokken, 17% schelen in debiet. Bij dezelfde geurconcentratie betekent dat een geurvracht van 17% minder. Dit valt niet te vergelijken, want dit heeft consequenties voor de geurconcentratie in de woonwijk. Dit scheelt een factor 0,4.

Dan is er discussie geweest over dikke fractie digestaat en dikke fractie varkensdrijfmest. Uiteindelijk is de Commissie MER ermee akkoord gegaan dat er geen substantieel verschil is met dikke fractie digestaat en dikke fractie varkensdrijfmest. De heer Mouwen vraagt zich of de MER-commissie vergeten is dat er bij geen algemeen aanvaard kengetal, de factor 2 verplicht is. Hiermee verwijst hij ook naar zijn laatste zienswijze en hoe hiermee in Oost-Brabant is omgegaan. Want dit is ook een aanvraag onder nieuw geurbeleid. De zaak is in onderzoek en hij hoopt dat de gemeente het bonnetje van de MER-commissie bewaard heeft.

Mevrouw Oudhof vraagt of er een precies vergelijkbaar bedrijf is zoals de Biomineralen B.V., die er misschien gaat komen of gaat de heer Mouwen uit van andere vergelijkbare bedrijven, maar die niet precies hetzelfde zijn.

De heer Mouwen zegt dat Biomineralen B.V. zelf stelt, in de aanvulling van de MER, dat Van Rijnen een vergelijkbaar bedrijf is. Letterlijk: komt zeer sterk overeen, wordt gebruikt als referentie.

Mevrouw Oudhof vraagt aanvullend of de heer Mouwen het zelf ook een precies vergelijkbaar bedrijf acht.

De heer Mouwen zegt Van Rijnen Oirschot geen groot bedrijf te vinden. Het bedrijf in Oost-Brabant heeft een capaciteit van 26.000 ton per jaar. Het bedrijf in Roosendaal wordt stukken groter.

De heer Mol vraagt de heer Mouwen of het hem bekend is of door Witteveen en Bos een andere input is gebruikt om tot het geurrapport te komen.

De heer Mouwen zegt dat de ZLTO uit de geurmeting bij Van Rijnen de krenten gepikt heeft die hen goed uit kwamen. Witteveen en Bos heeft het rapport van Promonitoring helemaal bekeken en men is wat betreft doorzet en geurvracht tot deze conclusie gekomen. Ook heeft Witteveen en Bos het tegenrapport voor het bedrijf in Oss gemaakt.

De heer Schijvenaars vraagt of het klopt dat de heer Mouwen kritisch lijkt te zijn over de Omgevingsdienst Midden- en West-Brabant.

De heer Mouwen wil het vanavond alleen bij het technische aspect houden. Hij wil geen waardeoordeel geven. Wat hij wel kwijt wil is dat hij heeft deelgenomen aan de mestdialoog, waarbij hij gedeputeerde A. Spierings heeft gesproken. Hij heeft tegen haar gezegd dat de BROZ-bedrijven Moerdijk (zware risicobedrijven), bij één omgevingsdienst zijn gecentreerd. Zou dit voor mestverwerking ook geen goed idee zijn, heeft hij haar gevraagd. Mevrouw Spierings zei dat niet eerder gehoord te hebben. Wel staat in de eindconclusie van de mestdialoog, dat er in Brabant één omgevingsdienst komt die alle mestzaken doet.

De heer Schijvenaars krijgt de indruk, als hij naar het betoog luistert van de heer Mouwen, dat volgens de heer Mouwen de commissie MER veel zaken over het hoofd heeft gezien, verkeerd heeft berekend of heeft geïnterpreteerd en dat terwijl deze commissie toch een onafhankelijke partij is. Hij vraagt de heer Mouwen dit toe te lichten.

De heer Mouwen wil alleen in het algemeen zeggen dat het bij juridische procedures gebruikelijk is dat er maximaal 10 dagen voor een zitting stukken worden aangeleverd om de tegenpartij de gelegenheid te geven ernaar te kijken of om deskundig advies in te winnen. Het rapport is een dag van tevoren vrijgegeven. Wat er gebeurde is als volgt. Het begon bij de beantwoording van de vraag O117 van de VLP.

Dit was moeilijk omdat het rapport wat daarover gaat door dezelfde persoon is opgesteld als die de heer Vermeulen van dienst is geweest met dit rapport. Ook dit rapport gaf 2 tot 4 maal hoger aan. Zelf waren de eerste berichten van de heer Mouwen aan de werkgroep: 16 keer hoger. De essentie van de beantwoording van de vraag O117 was dat er een onzekerheidsmarge in zat m.b.t. de digestaat verse varkensdrijfmest, maar dat daar de factor 2 voor bedoeld was. De ZLTO heeft bij de commissie MER kunnen onderbouwen dat er geen verschillen waren en toen heeft de commissie MER wellicht gedacht dat daar de factor 2 voor was. Dan is die factor 2 ook niet meer mogelijk. Hij kan zich voorstellen dat de commissie MER in Utrecht niet direct in de gaten heeft gehad dat er in Brabant een nieuwe richtlijn geldt sinds mei. Dat komt ook omdat voor de omgevingsdienst er te weinig tijd is geweest om dit stuk goed te kunnen bestuderen.

De heer Schijvenaars zegt deze middag de brief met aanvullende informatie van de commissie MER (advies Biomineralen definitieve versie) bij de raadsstukken te hebben ontvangen. Hij vraagt de heer Mouwen of hij deze brief ook ontvangen heeft en vraagt hem naar zijn mening over dit stuk.

De heer Mouwen zegt dat dit stuk nog niet stond bij de documenten van de MER-commissie. Hij heeft het niet kunnen vinden. Naar aanleiding van vragen van politieke partijen zijn alle documenten alsnog op het raadsinformatiesysteem gezet om het voor de raadsleden inzichtelijker te maken.

De heer Burghout zegt, dat zij het rapport van Witteveen en Bos hebben bekeken en indien dit op prijs wordt gesteld, willen zij daar een reactie op willen geven.

Hij geeft het woord aan de heer Van Gastel.

De heer Van Gastel gaat als eerste in op de berekening van Witteveen en Bos. De referentie die Witteveen en Bos gebruikt is Princepeel, als een vergelijkbare activiteit en luchtbehandeling. Maar dit is niet helemaal juist. Bij Princepeel wordt wel factor 4 hoger gemeten aan geuremissie, maar dit is de geurconcentratie aan het einde van de luchtbehandeling. Alleen op deze locatie gaat het om een chemische wasser. Die is bedoeld om ammoniak uit de lucht te halen en doet wel iets aan geur, maar relatief weinig. In het geval van Biomineralen gaat het over een drietrapsluchtbehandeling waar een chemische wasser alleen maar een onderdeel van is. Het proces begint met het wassen van stof, een gedeelte van de geur wordt met het waswater afgevangen, dan een chemische wasser (dit onderdeel staat bij Princepeel); deze vangt de ammoniak af en daar wordt ook een gedeelte van de geur afgevangen, dan tenslotte nog een derde stap, de biowasser. Het is logisch dat er op de locatie Princepeel een hogere geuremissie wordt gemeten. Bij Biomineralen zal na de chemische wasser er wellicht ook in de grootte van die concentraties sprake zijn van geur, maar hier komt vervolgens een biologische wasser achteraan. In de notitie van Witteveen en Bos is gekeken naar hoeveel mest er wordt verwerkt bij Biomineralen en hoeveel mest bij de referentielocatie en hoe verhouden zich de geurvrachten ten opzichte van elkaar. Het klopt dat bij de Biomineralenfabriek minder lucht wordt gebruikt bij de droging van mest en dat leidt ertoe dat een hogere geurconcentratie ontstaat na droging van mest.

Dan zal de luchtbehandeling 70% geur reduceren en is er inderdaad een hogere geurconcentratie na die luchtbehandeling. Maar de werkelijke situatie is dat bij een hogere geurbelasting, ook hogere rendementen gehaald worden. Dit is duidelijk te zien aan het geurrapport Van Rijnen, dat laat zien dat bij verschillende geurbelastingen toch steeds naar de lage geurconcentratie van 300 geureenheden gegaan wordt.

De heer Mouwen zegt dat volgens hem bij het bedrijf in Oost-Brabant sprake is van een biowasser en als hij terugreken komt hij op 70%. Hij zegt dat Biomineralen zelf heeft gezegd dat Van Rijnen een referentie is en Princepeel is alleen ondersteunend voor Van Rijnen. De eindconclusie is dat de MER-commissie uitgaat van een bandbreedte aan de bovenkant van 4 en 5. De verplichte factor van 200% is niet meegenomen. De bandbreedte wordt 2 tot 2,5. Er gaat 0,4 af i.v.m. "akkefietjes" en dan schiet er 2,1 over. Zowel Princepeel als Van Rijnen zitten factor 4 naar boven.

De heer Mouwen vraagt de voorzitter om de schriftelijke vragen, die hij heeft ingeleverd, aan het verslag toe te voegen.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Jacobs.

De heer Jacobs licht zijn bezwaar toe. In het kort gaat zijn zienswijze met name over de zorgen die hij heeft m.b.t. gezondheid en de waardevermindering van zijn huis.

Hij woont tot op heden al 25 jaar met plezier in de wijk Westrand. Hij moet hard werken om zijn huis te kunnen bewonen. Hij heeft met grote verbazing vernomen over de plannen van de fabriek om mensen 24 uur per dag bloot te stellen aan stank en wat nog meer. Het is gokken met de gezondheid van zijn gezin, burens en de bewoners van de Westrand door middel van fijnstof en ziektekiemen en dergelijke. Hij zegt het ronduit schandalig te vinden. De belasting van de wijk op logistiek gebied, zal vanwege de aanvoer van mest ook groot zijn. De verkeerssituatie zal er niet op verbeteren. Normale leefomstandigheden worden weggenomen door de bouw van deze fabriek. Hij voorspelt verpaupering en massaal vertrek uit de hele wijk. Deze fabriek mag wat hem betreft absoluut niet door gaan.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Heeren.

De heer Heeren vraagt of de heer Jacobs een idee heeft van de waardevermindering van zijn woning indien de plannen voor de fabriek doorgaan.

De heer Jacobs zegt dat dit inderdaad een waardevermindering van zijn huis zal opleveren. Hij weet alleen niet hoe hoog dit bedrag zal zijn.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Vermeulen (woordvoerder namens de Werkgroep Biomaterialen).

De heer Vermeulen licht zijn bezwaar toe. De volledige tekst van deze pleitnotitie is als bijlage bij dit verslag gevoegd.

De voorzitter geeft het woord aan mevrouw Oudhof.

Mevrouw Oudhof vraagt de heer Vermeulen of er in Nederland een vergelijkbaar bedrijf is dat hetzelfde produceert als Biomaterialen.

De heer Vermeulen zegt dat heel veel mensen zich af vragen waar ergens een vergelijkbaar bedrijf zit. De werkgroep heeft op uitnodiging van de heer Burghout het bedrijf van Van Rijnen bezocht. Daar hebben zij een installatie gezien waarvan een gedeelte van het proces technisch gezien op dezelfde voet gebaseerd is. Daar is het uitgaande product poedervorm, terwijl het in Roosendaal straks de bedoeling is om er pallets van te persen. Dit is wel een verbetering, maar het wrange ervan is, dat het zal blijven stinken. Er komt een hoeveelheid stank uit die niet prettig is. Ook in de omgeving van Van Rijnen sprak men over een geurzone. Zijn grootste angst is dat de fabriek straks aan de norm voldoet, maar dat er niet meer met goed fatsoen langs de Vlietweg kan worden gefietst, of dat hij niet meer in zijn achtertuin kan zitten.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Heeren.

De heer Heeren heeft zich verbaasd over de variaties in de cijfers die voorkomen in de geurrapporten. Vraag is hoe de werkgroep hier tegenaan kijkt.

De heer Vermeulen zegt al deze cijfers ook niet te kunnen beoordelen. Wel keek men als werkgroep, de technici onder hen, met name naar de schoorstenen. Hoe groot is het schoorsteenoppervlak, wat is de uittredesnelheid en de uittredetemperatuur. Verder is het van belang wat het percentage van luchtvochtigheid en de verwachting met mistig weer, of met windstilte is. Een tijd geleden viel zelfs bij de 80 meter hoge schoorsteen de waterdamp gewoon naar beneden, omdat er geen natuurlijke draagkracht voor die waterdamp is. In dat soort zaken heeft de werkgroep zich verdiept. Gaat het echter over geurgetallen, dan kan men beter de vraag aan de heer Mouwen stellen dan aan hem.

De voorzitter geeft het woord aan mevrouw Koenraad.

Zij vraagt de heer Vermeulen naar zijn opmerking over het feit, dat het recht op het indienen van een aanvraag niet automatisch leidt tot de plicht deze in behandeling te nemen. Zij vraagt hem dit nader toe lichten.

De heer Vermeulen zegt dat twee zaken door elkaar worden gehaald. Wat hij bedoelt te zeggen is dat altijd een vergunning mag worden aangevraagd, maar dat men niet altijd automatisch een vergunning krijgt, ook al past iets binnen het bestemmingsplan. Er moet wel aan andere voorschriften worden voldaan, zoals borging van gezondheid en welzijn. De werkgroep is van mening dat bij de aanvraag van fase 2, een officieel verzoek van de ZLTO had moeten zitten, om later gegevens aan te mogen leveren. Burgers krijgen ook geen vergunning als ze te laat gegevens indienen voor bijvoorbeeld een aanvraag voor de bouw van een garage.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Mol.

De heer Mol vraagt de heer Vermeulen of hij kans ziet om extra garanties te formuleren waaraan voldaan zou moeten worden alvorens een vergunning al dan niet verleend zou mogen worden.

De heer Vermeulen zegt dat zij onderzoek hebben gedaan en hebben gevraagd wat we ruiken als de fabriek er komt en hij voldoet aan de norm. De werkgroep kreeg hierop geen antwoord. Vervolgens heeft de werkgroep zelf met de auto alle bedrijven die te vinden zijn, bezocht. Dit heeft voor hem geleid tot één constatering, die erop neerkomt dat als de fabriek er komt, hij kan gaan verhuizen. Alleen wordt dit dan onmogelijk, want niemand wil zijn huis dan nog hebben.

De heer Mol legt de heer Vermeulen het volgende voor. Stel dat er toch gebouwd gaat worden en na 1 à 2 jaar blijkt aantoonbaar dat er overlast is en gezondheidsrisico's aanwezig zijn. Vraag is dan of de kans aanwezig wordt geacht dat de fabriek moet sluiten.

De heer Vermeulen zegt dat zoals de gemeente de ontwerpbeschikking heeft opgesteld, de kans dat de fabriek sluit nul is. Nergens is iets opgenomen over handhaving en ingrijpen. Op het moment dat de gemeente in zijn vergunning niets heeft vermeld over handhaving en de vergunning is verleend, dan kan de gemeente bij overtreding van de regels geen handhaving toepassen, omdat ze dit niet heeft aangekondigd. Handhaving dient tot in de puntjes te zijn geregeld. Als het gaat om monitoring, dan moet men maar eens naar Oost-Brabant gaan om erachter te komen wat dit is.

De heer Mol stelt vast dat de heer Vermeulen toch kans heeft gezien om bepaalde voorwaarden neer te leggen, namelijk dat handhaving een vereiste zou zijn.

De heer Schijvenaars gaat nader in op de zienswijze, waarin wordt gesproken over bepaalde chemische handelingen, op grond waarvan volgens de heer Vermeulen het college van gedeputeerde staten het bevoegd gezag is en niet de gemeente Roosendaal.

De heer Vermeulen zegt dat tot op heden burgemeester en wethouders van Roosendaal acteren als bevoegd gezag. Als mest wordt gezien als afval, dan is de provincie officieel bevoegd gezag. Dan kan men van voren af aan beginnen.

De heer Schijvenaars vraagt de heer Vermeulen of hij van mening is dat het hier een provinciale of een gemeentelijke aangelegenheid betreft.

De heer Vermeulen zegt dat de werkgroep van mening is dat van oorsprong de provincie bevoegd gezag is.

De heer Schijvenaars refereert aan het deel van de zienswijze, waarin hij heer Vermeulen kritiek uit op de communicatie naar de bewoners toe en aangeeft dat de bewoners nooit serieus betrokken zijn of een kans hebben gekregen om in te spreken. De heer Schijvenaars vraagt hem om toe te lichten wanneer hij geen inspraak heeft kunnen geven.

De heer Vermeulen noemt de eerste kennismaking met ZLTO en Suez op 15 februari 2016. Daarna is vrij spontaan een werkgroep gevormd. Vervolgens is contact opgenomen met de heer C. Lok en vond een kennismaking plaats met de wethouder. Bij deze communicatie is het gebleven. Wel heeft men goede ervaring met de heer Looymans, die hen geholpen heeft met het inzien van de stukken.

De heer Schijvenaars vraagt naar voorbeelden van jurisprudentie waarbij het verdrag van Aarhus van doorslaggevende betekenis is geweest bij het al dan niet schorsen van een milieuvergunning.

De heer Vermeulen zegt geen voorbeelden te kunnen geven.

De heer Schijvenaars zegt dat in de zienswijze staat dat de mate van accuratesse ver beneden peil is. Daarmee haalt de heer Vermeulen de onderbouwing van het plan onderuit. Hoe kan het volgens de heer Vermeulen zijn dat de commissie MER heeft geoordeeld dat er blijkbaar wel voldoende accuratesse was.

De heer Vermeulen zegt dat dit denken is en niet weten. Hij kan niet voor een ander spreken. Hij weet wel dat als men qua kennis op onbekend terrein komt, men zich flink achter de oren moet krabben. Een beoordeling van een andere instantie gaat hij niet doen.

De heer Schijvenaars noemt de grenswaarden van het RIVM. Zij gaan uit van voorlichtings-, alarmerings- en levensbedreigende grenswaarden. Hij vraagt de heer Vermeulen of hij vanuit de werkgroep kan aangeven welke grenswaarden worden overschreden wanneer de vergunning zou worden verleend.

De heer Vermeulen zegt geen waarden aan te kunnen geven. Het gaat om de beleving van de personen in het gebied waar hij woont en werkt. Zij wonen erg dichtbij de op te richten fabriek. Door de geurafstanden die zij in Oost Brabant fysiek hebben ervaren, betwijfelen zij ernstig of ze met de komst van de fabriek straks nog in de tuin kunnen zitten met zuidwestenwind. Aan een huis in Stadsoevers zou hij niet beginnen.

De heer Schijvenaars vraagt welke geuroverlast de heer Vermeulen momenteel in de wijk Westrand ervaart.

De heer Vermeulen somt op: Suez, de afvalcentrale, de suikerfabriek en Sensus. Er is nu al sprake van een cumulatieve belasting. Het gaat niet slechts om één bedrijf.

De voorzitter vraagt de heer Bertens van OMWB om een nadere toelichting m.b.t. het bevoegd gezag en de voorschriften m.b.t. handhaving.

De heer Bertens zegt dat het juist is dat de Raad van State een uitspraak heeft gedaan in de zaak Mace. Hierbij heeft de Raad van State geoordeeld dat de mest waarvan een agrariër zich moet ontdoen het beste kan worden aangemerkt als een afvalstof. Het onderhavige bedrijf is ook altijd als zodanig aangemerkt, als een bedrijf dat afvalstoffen verwerkt. Dit betekent niet dat het college van GS meteen ook bevoegd gezag is. Om bevoegd gezag te zijn (voor GS) moet sprake zijn van zowel verwerking van afvalstoffen als van een zogenaamde IPPC-installatie. Om in aanmerking te komen voor IPPC wordt een onderscheid gemaakt in het verwijderen van afvalstoffen en een nuttige toepassing van afvalstoffenverwerking. Hier is sprake van afvalstoffen die later nuttig toegepast worden. Er worden namelijk korrels geproduceerd en die korrels gaan uiteindelijk weer terug naar de landbouw om te worden hergebruikt ten behoeve van de verbetering van landbouwgronden. Als gekeken wordt naar IPPC is sprake van een nuttige toepassing in combinatie met het in beperkte mate verwijderen van stoffen. Dit maakt dat hier geen sprake is van een IPPC-toepassing en dat maakt dat GS niet het bevoegde gezag zijn.

Het is niet gebruikelijk dat bij een milieuvergunning voorschriften worden opgenomen met betrekking tot de handhaving van een vergunning. In een vergunning worden voorschriften opgenomen en die worden op zo'n manier geformuleerd dat ze handhaafbaar zijn. Er wordt niet in een vergunning geregeld dat als voorschriften worden overtreden er na zoveel tijd een handhavingsbeschikking wordt opgelegd. De verplichting om handhavend op te treden is een algemeen rechtsbeginsel en dit houdt in de verplichting om handhavend op te treden als bevoegd gezag mocht een vergunning niet nagekomen worden. Dit hoeft niet vastgelegd te worden in de vergunning zelf.

De heer Vermeulen gaat ervan uit dat het klopt wat er wordt gezegd over handhaving. Van de andere kant leest hij in rapporten van diverse bedrijven en bedrijfslocaties in Nederland (waarbij welzijn, milieu en gezondheid een rol spelen) dat handhaving in 99.9% van alle gemeentes een probleem is.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Heeren.

De heer Heeren vraagt aan de heer Bertens wat burgers doen om ervoor te zorgen dat de klachten die straks ontstaan, bij hem terecht komen zodat zij genooddaakt zijn te handhaven en de fabriek te sluiten als er te veel overlast is.

De heer Bertens zegt dat iedere burger kan verzoeken om handhavend op te treden. Men kan een verzoek tot handhaving doen en hierop moet binnen een bepaalde tijd een beslissing worden genomen. Dit is een recht dat iedereen heeft.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Knappers.

De heer Knappers zegt het hoogst merkwaardig te vinden dat in de eerste brief die zij ontvingen, heel duidelijk stond dat het vanavond om een hoorzitting zou gaan en dat hier uitsluitend vragen zouden worden gesteld door raadsleden. Echter wordt nu ook de mogelijkheid geboden de ondernemer aan het woord te laten en dit, terwijl zij eerder dit afgelopen jaar op allerlei vragen, die wij stelden, hebben verzaakt om antwoord te geven. Mensen zijn hierover vooraf niet schriftelijk geïnformeerd. Wellicht schrikt het ze nu vanavond af om in te spreken.

De voorzitter zegt dat als de heer Knappers van mening is dat hij hierdoor geschaad is in zijn belangen hij dit aan de raadsleden kan mededelen. De voorzitter bepaalt echter de volgorde van sprekers. Hij is degene die de orde handhaaft. Als een aanvrager die een ontwerpbeslissing op zak heeft hier aanwezig is en is uitgenodigd, is hij ook een belanghebbende in deze procedure. Nergens is verboden dat zij het woord voeren. Het oordeel van de voorzitter is dat het een toegevoegde waarde heeft voor de behandeling van de zaak ten overstaan van de gemeenteraad. Als de inbreng van de heer Bertens eenieder meer inzicht kan geven over het bevoegd gezag dan is dat de beslissing van de voorzitter.

De heer Knappers zegt dat het Bravis ziekenhuis publiekelijk om een mening is gevraagd. Bravis antwoordde hierop dat zij het volste vertrouwen hebben in het handelen van de gemeente Roosendaal. De heer Knappers wil hierbij genoteerd hebben dat hij last heeft van allergische astma en dat zijn longarts aangaf dat als hij in Roosendaal zou wonen, hij niet graag onder de rook van een mestfabriek zou willen wonen.

De heer Knappers licht zijn bezwaar toe door zijn pleitnotitie voor te lezen. De volledige tekst van deze pleitnotitie is als bijlage bij dit verslag gevoegd.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Heeren.

De heer Heeren vraagt aan de heer Knappers hoe hij denkt dat de waarde van woningen zal gaan dalen en wie denkt hij dat hier verantwoordelijk voor gesteld moet gaan worden.

De heer Knappers zegt dat het gaat om uiteenlopend cijfermateriaal. Met al die meetrappen kan hij niets. Hij wilde de waarde van zijn huis weten en heeft zijn huis daarom bij het begin van de discussie in mei, juni door een makelaar laten taxeren. De taxatie kwam uit op 172.000 euro. Als de mestfabriek er komt, laat hij het huis opnieuw taxeren. Als inderdaad zijn huis ten opzichte van de waardestijging van de markt in Nederland in waarde gaat dalen, dan zal hij een claim indienen bij de verantwoordelijke overheidsinstantie voor het plaatsen van de mestfabriek.

De heer Schijvenaars vraagt naar de cumulatie van gegevens, zoals in de zienswijze van de Werkgroep Biomaterialen wordt genoemd, en waarbij men stelt dat dit wellicht onvoldoende belicht is.

De heer Knappers zegt geen chemicus te zijn, maar heeft wel ooit Nederlands gestudeerd. In alle rapporten zag hij woorden van twijfel. Hij zag qua taalgebruik alleen maar onzekerheden. Taalkundig viel hem dit op, maar van waardes en geur heeft hij geen verstand.

De heer Schijvenaars zegt dat uit zijn betoog blijkt dat men veel moeite heeft met de geurproblematiek rondom de mestfabriek en met de gezondheidseffecten. Hij vraagt een beeld te schetsen van wat de concrete gezondheidsrisico's gaan worden na de komst van deze biomaterialenfabriek.

De heer Knappers zegt dat dit voor iedereen koffiedik kijken is. Wel mochten in de jaren '70 scholen en huizen naast snelwegen gebouwd worden. Inmiddels zijn deze afstanden 300 meter. Bijna alle scholen in de Westrand staan tegen de geluidwerende voorzieningen aan gebouwd. Kinderen hebben last van fijnstof, de snelweg en van alle uitstoot. Iedere schoorsteen, waar rook uit komt, is belastend. In sommige steden in Nederland wordt reeds gehandhaafd op houtkachels en op het stoken van verkeerd hout. Het zijn zaken die op basis van onwetendheid worden besloten.

Hij vindt het vreemd dat hij als burger in de krant moet lezen, dat de politiek bezig is met een vergunning op basis van een bestemmingsplan, dat dateert uit de jaren '70.

De heer Schijvenaars vraagt de heer Knappers of hij van mening is, dat de gemeenteraad zich moet houden aan de beginselen van behoorlijk bestuur.

De heer Knappers zegt dat dit natuurlijk het geval moet zijn. Het gaat om volksgezondheid. Wat is belangrijker de gezondheid van de bevolking, of is de schadeclaim die wellicht gaat komen belangrijker, indien de vergunning geweigerd wordt. Het lijkt wel of het alleen om geld gaat. Hem gaat het om de gezondheid van de kinderen en de wijkbewoners.

De heer Schijvenaars zegt dat de beginselen van behoorlijk bestuur ook inhouden dat vanavond deze hoorzitting is, dat zij het college in de gelegenheid stellen met een besluit te komen en dat er in de raad nog over gesproken wordt.

De voorzitter geeft het woord aan mevrouw Donkersloot.

Mevrouw Donkersloot woont aan de Vlietweg samen met haar man en zoon van 17 en zij maakt zich ernstig zorgen. Zij is voor het eerst geconfronteerd met de biomineralenfabriek, die zij de poepfabriek noemt, op 15 februari 2016. Zij zijn toen uitgenodigd bij Suez en kregen te horen wat men van plan was en wat men ging produceren. De notulen van die avond, waarom nadrukkelijk is gevraagd, heeft men nooit ontvangen. Mevrouw Donkersloot heeft ernstige twijfels over de hele gang van zaken. Zij is heel blij met de Werkgroep Biomineralen, want zij hebben de nodige tijd en energie gestoken in wat we van plan zijn en wat gaan we nu doen. Mevrouw Donkersloot woont op het adres Vlietweg 8, vlak onder de schoorsteen. Hier kijken ze ook op uit als ze in de serre zitten en zijn erg bang voor wat er komen gaat. Mevrouw heeft al enkele malen een luchtweginfectie gehad. Waarom daar dan gaan wonen zou men kunnen zeggen. Maar om daar nu ook nog een mestfabriek naast te bouwen, dat is iets waar zij niet voor gekozen heeft. Zij heeft niet de indruk dat de gemeente weet waar men mee bezig is. Zij krijgen steeds te horen over allerlei berekeningen. Zij is echter een manager inkoop en logistiek en geen milieudeskundige. Wat zij wel ziet, is dat binnen de instelling waar zij werkt in de gezondheidszorg, zij i.v.m. de MRSA-bacterie van varkens, bij binnenkomst mensen al apart behandelen. Dat komt straks door hun wijk heen. Zij heeft ernstige twijfels over het feit dat de fabriek hier moet komen. Zij is het eens met de heer Knappers en heeft ook de raadsvergadering gezien. Het lijkt erop dat het al besloten is. Daarnaast is het zo dat zij ontzettend veel centjes in de woning hebben gestoken en die gaan ze er niet uitkrijgen als die fabriek er komt. Zij wil het er ook niet uitkrijgen want ze wil er graag blijven wonen. Ze heeft altijd gezegd dat ze pas uit haar woning gaat als ze er niet meer is. Nu denkt ze dat ze dit niet gaat trekken. Haar zoon zou hier later heel graag willen wonen, maar niet als er een biomineralenfabriek tegenover staat. Tegenwoordig is het ook niet meer noodzakelijk om een grootschalige fabriek daar te bouwen. Er zijn nieuwe kleinschalige initiatieven om zo'n installatie gelijk naast de varkensboerderij te bouwen. Er zijn recente voorbeelden van in Twente. Mevrouw Donkersloot zou in overweging willen geven om kritisch te kijken of dit nu wel doorgang moet vinden.

De heer Heeren vraagt om een nadere toelichting over haar ervaringen in haar werk in de gezondheidszorg met mensen, die met de MRSA-bacterie binnenkwamen vanwege varkensmest.

Mevrouw Donkersloot zegt dat deze personen apart in een kamer worden gezet en dan eerst worden getest. Als ze MRSA hebben, mogen ze niet meer in de gemeenschappelijke ruimte, moet wekelijks de kamer gedesinfecteerd worden en mag men maar 1 x per week douchen, omdat daarna de ruimte moet worden gedesinfecteerd met waterstofperoxide.

De heer Heeren vraagt of mevrouw Van den Hout van de GGD iets kan zeggen over MRSA.

Mevrouw Van den Hout zegt (mede namens haar tevens aanwezige collega) dat een hele specifieke vraag over infectieziekten niet hun eigenlijke specialisme is. Zij behartigen het aspect milieu. Voor zover zij kunnen beoordelen wordt met deze installatie de mest verschillende keren zodanig verhit dat de verwachting niet is dat er nog MRSA in zit.

Mevrouw Donkersloot bevestigt dat het de verwachting niet is. Zij wenst iedereen wijsheid toe.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Baptist, waarbij hij eerst nog vraagt om de machtigingen van de anderen namens wie hij spreekt. De heer Baptist zegt deze machtigingen wel te hebben, maar niet bij zich; hij zal deze alsnog overleggen aan de secretaris.

De heer Baptist licht zijn bezwaar toe door zijn pleitnotitie voor te lezen. De pleitnotitie is als bijlage bij dit verslag gevoegd.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Smits.

De heer Smits licht zijn bezwaar toe door zijn pleitnotitie voor te lezen. De pleitnotitie is als bijlage bij dit verslag gevoegd.

Aanvullend op deze notitie heeft hij enkele aanvullende punten.

De heer Smits woont in Kruisland, op korte afstand van Roosendaal. Hij gaat in op de Aarhus kwestie. De Nederlandse staat en zo ook het gemeentelijk apparaat houden zich min of meer standaard niet aan het verdrag van Aarhus. Vraag is hoe het zit met jurisprudentie op dit terrein. Kwestie is dat op dit moment er een drie- of viertal klachten liggen tegen de Nederlandse staat, tegen het Provinciaal bestuur en tegen het gemeentebestuur bij de toetsingscommissie van de Verenigde Naties die hiervoor speciaal is opgericht in Genève. Het wachten is op het tweede replek van de landsadvocaat. Het gaat hier wel over een ander dossier, maar het betreft ook een milieukwestie en hier is naast afval toch ook vooral een milieuzak aan de orde.

Tweede kwestie is de waardevermindering van onroerend goed. Hier heeft hij ervaring mee opgedaan binnen het verband van de buurtvereniging. Vanwege de oprichting van een klein windmolenpark hebben 20 huizen in de gemeente Steenberg bij elkaar opgeteld 2,2, euro miljoen WOZ-waardevermindering toegekend gekregen. Bekend is bij hem dat de gemeente Roosendaal in zijn algemeenheid op grond van diezelfde oorzaak 12.5 % van de WOZ-waarde in mindering brengt.

Derde punt is de kwestie van handhaving. Ook hier heeft hij toevallig inmiddels ook wat ervaring mee, maar dan wel in een ander dossier. Om handhaving moet men verzoeken. Zij hebben ontdekt dat de gemeente Roosendaal zich in principe verzet tegen handhaving. Dit betekent dat een burger een advocaat in de arm moet nemen en een kostbare procedure moet voeren om toch te proberen de gemeente via de voorzieningenrechter zo ver te krijgen dat handhaving realiteit wordt.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Schijvenaars.

De heer Schijvenaars vraagt de heer Smits naar de opmerking in zijn betoog, die erop neerkomt dat de gemeente Roosendaal in beginsel verzoeken om handhaving afwijst. Hij vraagt de heer Smits dit te onderbouwen.

De heer Smits weet niet of dit mag vanavond omdat het om een heel ander dossier gaat, namelijk het Windmolenpark de Roosendaalsche Vliet. De bewoners hebben een verzoek om handhaving ingediend vanwege ernstige geluidsoverlast en andere vormen van overlast, alsmede is een verzoek tot het nemen van maatwerkvoorschriften ingediend.

Het ene verzoek is afgewezen en met betrekking tot het andere verzoek is al aangekondigd dat men dit ook gaat afwijzen. Naar aanleiding hiervan zijn zienswijzen ingediend.

De heer Schijvenaars vraagt de heer Smits of hij concrete voorbeelden kan geven van slachtoffers, die vallen bij de verwerking van mest.

De heer Smits zegt dat dit gebeurt op boerenbedrijven waar men werkt met mest. Als in mest wordt geroerd, dan komen er stank en ook kwalijke dampen vrij. In extreme gevallen ook blauwzuurgas. Bij een concentratie van 100 ppm. (d.i. parts per million) of hoger is dit niet meer te ruiken en strijkt men het vaantje. Het raakt nooit in de landelijke media bekend, maar met wat Google-werk, komt men snel tot de indruk dat dit met een zekere regelmaat gebeurt. Het wordt ook niet voor niets door tal van brandweerkorpsen onder de aandacht gebracht dat men hiervoor moet oppassen. Het is ook terug te vinden in de voorschriften, die gekoppeld worden aan de kleinschalige vergisting van mest.

De heer Heeren vraagt zich af of er gelegenheid is om vragen te stellen aan de ZLTO.

De voorzitter zegt dat ZLTO niet aanwezig is.

De heer Heeren heeft een vraag voor de heer Burghout. Hij vraagt hoeveel mensen in de fabriek komen te werken.

De heer Burghout zegt dat het maximaal om zo'n tiental personen zal gaan.

De heer Heeren zegt dat als hij goed heeft gekeken naar de stukken de fabriek een volcontinu bedrijf wordt. Als hier 10 mensen in dienst zijn, betekent dit dat er zeer regelmatig maar 1 persoon aan het werk is. Hij vraagt hoe de veiligheid wordt gegarandeerd als er maar 1 persoon werkt.

De heer Burghout zegt dat er nooit maar 1 persoon aan het werk zal zijn.

De heer Heeren heeft 2 tekeningen voor zich. Eén met een schoorsteen van 30 meter hoog van 11 x 20 meter en de andere is een tekening met 4 schoorstenen van 40 meter hoog met een ronde pijp van 2,64 diameter. Wat is de reden geweest om de schoorsteen zo te veranderen?

De heer Burghout zegt dat zij altijd zijn uitgegaan van een geurbelasting van 311 odeurunits, die uit de luchtbehandelingstraat komt. Daarvan uitgaande is een ontwerp gemaakt op basis waarvan zij aan de geurnormen van de provincie Noord-Brabant kunnen voldoen. In de periodes die daarop gevolgd zijn, met her en der wat aanpassingen van geurbeleid en aanvullende vragen van de omgeving, hebben zij gemeend hier goed naar te moeten kijken en zekerheden ingebouwd uitgaand van een "worst case-scenario". Zij gaan uit van 311 odeurunits en daarmee voldoen ze ruimschoots aan de normen zoals deze gelden. Zelfs met 2, 3, 4, 5 keer de normoverschrijding blijven ze binnen de normen zoals ze gelden, met de 4 schoorstenen van 40 meter. De spraakverwarring over één of meer schoorstenen, is omdat er ooit gerekend is met een groot schoorsteenvak met een grote uittrede-opening. Om de luchtsnelheid te verhogen en daarmee minder belasting te hebben, is dit veranderd in een aantal kleinere schoorstenen.

De heer Heeren vraagt naar de richtlijnen van Rijkswaterstaat, waar deze schoorstenen en de uitstoot aan moeten voldoen. Hij vraagt of hier in de geurrapporten naar is gekeken.

De heer Derks zegt de vraag niet te kunnen plaatsen.

De heer Heeren licht verder toe dat bij de schoorsteen wel rekening wordt gehouden met warmte van de pluim maar in de richtlijnen van RWS staat dat tot een temperatuur van 50 graden men hier geen rekening mee mag houden. Biomaterialen gaat uit van een temperatuur van 33 graden. Er wordt wel rekening gehouden met de warmte van de pluim, maar volgens richtlijnen van RWS is dit niet zo. Daarnaast is in alle berekeningen totaal geen rekening gehouden met wervelwind door de aanwezigheid van gebouwen terwijl dit volgens RWS wel moet.

De heer Derks zegt dat het model waarmee gerekend is wel degelijk kijkt naar de warmteflux. Dat mag ook en dat moet zelfs ook. Daarbij worden de gebouwen ook gemoduleerd. De hoogte en breedte en de thermiek die daarmee gecreëerd wordt, wordt in het model meegenomen.

De voorzitter geeft het woord aan de heer Vergouwen.

De heer Vergouwen zegt dat donderdagavond nog een speciale raadsvergadering over het onderwerp plaatsvindt. Dan zal de gemeenteraad zich buigen over deze kwestie, maar de raad is niet het beslissende orgaan. Het bevoegd gezag ligt bij het college van burgemeester en wethouders. Naar verwachting zullen zij zich 21 februari uitspreken over deze aangelegenheid.

De heer Schijvenaars heeft een technische vraag. De heer Vergouwen zegt dat het college in deze zaak het bevoegd gezag is. In de raadsvergadering van donderdag zal een motie worden ingediend waarin de gemeenteraad zegt dat de raad in deze het bevoegd gezag is. De facto, want de raad draagt het college iets op. Vraag is hoe hier tegenaan wordt gekeken.

De voorzitter zegt dat de raad over zijn eigen moties beslist. Onverminderd het antwoord van de heer

De heer Van Gestel zegt dat de indruk nu wordt gewekt alsof de gemeenteraad in deze zaak niets te zeggen heeft en dit is pertinent niet juist. De gemeenteraad heeft donderdag juist heel veel te vertellen en het is dan ook van belang de vergadering van aanstaande donderdag goed te volgen.

De voorzitter dankt eenieder voor zijn aanwezigheid en sluit de vergadering.

De hoorcommissie Ruimtelijke Ordening,

De secretaris,

Mr. J.P.C.J.M. Vergouwen.

De voorzitter,

Mr. E. Norbart.